

Groeten uit Oostende

Hans van den Boom

geschreven in opdracht van het project
Oude Rotten Jonge Honden van de Generale Oost

Loes:

Kraan aangezet, fluitketel vol laten lopen,
gas aangestoken, fluitketel op het vuur gezet.
Naar het raam gelopen,
't beslagen keukenraam voorzichtig aangeraakt.
Het geluid van de kachel gehoord,
het tikken van het uitzettend metaal.
Naar de wasmachine geluisterd,
die abrupt stil viel,
het zacht tikken van de klok uit Toledo,
het zachte geluid van de radio bij de bureen.
De wastafel schoongemaakt met het
groen gele schuursponsje,
hardnekkige tandpasta-klodders met mijn nagels weggekrabd.
Een ruim zittend zwart fleece aangetrokken,
geen bh, kouwe rits schuurt over mijn vel,
mag, aangenaam, krijgt later de temperatuur van mijn huid.
Geplast.
Een tijdschrift doorgebladerd.
Te lang gestaard naar een reclame
over een nagellakremover.
Mijn nagels zijn te zwak,
ik moet mijn nagels beter verzorgen,
mijn nagels moeten sterker worden.
ik moet sterker worden.
Aan wentelteefjes gedacht,
aan de ouwe boterhammen
in de oranje Brabantia-broodtrommel,
hoe ze zouden drijven in de glazen schaal met melk
als ik zin had gehad in wentelteefjes.
Ik had geen zin in wentelteefjes.
Aan metrostations gedacht,
altijd als ik in paniek ben
moet ik aan metrostations denken,
aan de klam makende lauwe wind
die aan je huid plakt,
aan de verdwaalde musjes
die in metrostations vliegen,
die moeten uitrusten op verwarmingsbuizen,
aan hun zachte gepiep.
Ik ben niet in paniek.
Aan het lieve robotje uit de tekenfilm
Piratenplaneet gedacht.
Dat lieve robotje met z'n lieve stem
die met een zacht veertje in je nek kietelt,
met warme robohanden je rug masseert.
Naar seks verlangd.
Naar het knarsende geluid van de wieltes van het
karretje in het spookhuis verlangd,
naar het draadje in je gezicht,
naar de schokkende onverwachtse bewegingen bij de scherpe bochten,
naar het zachte geluid van het breken van koolbladeren,
naar het boek Mariska het Circusjong.
Aan gel gedacht, aan grote potten groene gel gedacht.
Naar gel verlangd,

naar het zonlicht wat door de groene gel heen schijnt.
Naar de zomer en de oranje tuinslang van ome Piet,
waarmee hij op Miranda's voeten had gespoten,
waarmee hij de zinken teil had gevuld,
naar de handdoek die hij voor haar in het gras had gegooid
naar het frisse water wat over de randen was gegolfd,
toen ze er voorzichtig in was gestapt,
naar het zachte getsjilp
tussen haar teentjes in het natte modderige gras.

Robin:

Ik sta tot aan mijn knieën tussen het helmgras en
elke zesde minuut raast er een trein voorbij.
De vaandrig ligt landerig tussen de paarse hei,
grassprietje in zijn mondhoek.
Mijn welpen uniform is op sommige plekken klam.
De vaandrig, een eindje verder op
tussen de paarse hei, is boos omdat we de weg zijn kwijt geraakt.
Wijdbeens in korte broek ligt hij tegen de dijk,
kauwt langzaam op zijn grassprietje.
De lucht beweegt niet,
af en toe een libel,
af en toe een koolwitje.

Loes:

Ik heb aan het zwart-geel geblokte dekentje
van het poppenwagentje gedacht,
hoe het snerpende poppenstemmetje mamma zegt,
hoe de hulpeloze poppenhandjes
boven het rieten randje van 't poppenwagentje uitstaken.

Robin:

Als de vaandrig roept dat ik bij hem moet komen
doe ik dat met zware benen.
Ik ben veertien, de vaandrig over de twintig.
Ik wil niet, mijn benen als lood.
ik wil niet weten wat er gaat gebeuren.
Ik wil niet naast hem gaan zitten.
Ik ga naast hem zitten.
Staar naar de haren op zijn benen,
naar de haren op zijn handen die op zijn benen rusten.
De blonde haartjes en de ontelbare roestbruine sproetjes.
Golfjes buikpijn, golfjes kippenvet.
Er beweegt niets.
Mijn welpenrokje rust braaf op mijn benen,
mijn welpenbloesje streelt voorzichtig langs mijn huid.
Golfjes geilheid.
Er gebeurt niets.
Dan trek ik met een hand aan de stengels van een bosje hei,
een lieveheersbeestje valt op mijn hand.
Ik tel de stippen, zes.
Ik denk dat hij zes is, zeg ik,
maar de aanstormende trein
overstemt mijn stem.
Dit is wel een heel gezellig hoekje, roept de vaandrig

in het geluid van de trein,
en niemand die ons ziet.
We zijn verdwaald,
maar er is altijd wel weer een weg terug,
bovendien volg het spoor
en je komt vanzelf op een station.
De vaandrig rookt een sigaret,
de vaandrig heeft een blond snorretje,
de vaandrig heeft rode vlekjes in zijn gezicht,
de vaandrig heeft een ruwe huid,
met bultjes en kraters en grote poriën en sproetjes
en vlashaar en een glimmend voorhoofd.
Dan is de trein weer weg
en vertoont het landschap zich weer
zorgeloos.
Het geluid sterft langzaam weg.
Het stuifmeel van een bloem is engelenkrijt,
is mijn beschermkrijt.

Loes:

Ik heb aan haar kleren gedacht,
ze een voor een allemaal
voor de geest gehaald,
uitgeklopt en opnieuw opgevouwen.

Robin:

En dan gebeurt het,
een voor een maakt hij de witte knoopjes van het
blauwe welpenbloesje los.
Hij begint in het midden, dan de twee daar boven,
dan de drie daar onder.
Ik kijk naar de rails, stribbel niet tegen.
Hij pakt het kraagje en trekt het naar beneden,
de blouse glijdt van mijn armen,
dan plukt hij onhandig aan de sluiting van mijn bh.
Dat duurt lang, te lang.
De plastic ennetjes die in elkaar haken gaan niet los,
willen niet meer van elkaar, het duurt een eeuwigheid.
Een trein komt langs, hij weet van geen ophouden,
ik help hem niet en dan eindelijk,
verliezen de bandjes hun spanning
en valt mijn bh in mijn schoot,
mijn borsten wijzen naar voren,
mijn tepels strak samengetrokken
wachten op wat er komen gaat.
Er gebeurt niks.

Loes:

Ik heb aan het kinderbiljart van de burens gedacht,
hoe fijn het was om de ballen met grote snelheid
met je handen te laten weggrollen,
het ketsen tegen de groene banden,
het strelen van het zachte laken.

Robin:

De wind streelt mijn borsten,
de vaandrig kijkt strak naar de rails,
alsof hij niet meer weet hoe het verder moet.
Dan passeert er weer een trein en weer een en weer een.
De lucht boven de rails trilt,
vervaagt een klein reepje landschap.

Loes:

Ik heb aan een omgedraaid kinderfietsje gedacht,
het zadel op de plavuizen,
een plat luciferdoosje met een wasknijper
aan de vork van het voorwiel,
spaken tegen het doosje,
het harde geratel van het luciferdoosje,
wat angstaanjagend door de brandgangen jaagt.

Robin:

De dijk hield ons gevangen.
Ik voelde me verloren,
ook al gebeurde er niets.
Durfde niet te zeggen
dat hij zijn gang maar moest gaan,
omdat ik hem zielig vond
en dat het toch een keer moest gebeuren,
en dat hij wel blij en opgelucht zou zijn als het gebeurd was,
en dat hij op moest schieten
omdat ik nu wel lang genoeg
zo zonder bh in het gras had gezeten,
maar dat durfde ik niet.

Chris:

In het restaurant hoest een oude man
met een baard en een poedel,
zonder zijn hand voor zijn mond te doen,
zijn tong maakt een gootje en steekt
naar buiten als een kleine half-pipe,
een en al gele aanslag,
duizenden kleine spettertjes in het late zonlicht
sproeien op het Perzisch tapijt.

Loes:

Aan de cactus die ik van mijn moeder had gekregen gedacht,
hoe ik in mijn onstuimig enthousiasme mijn jas
met rode capuchon als een batman-cape
door de keuken had laten zeilen,
cactus met pot en al van de vensterbank had gesleurd,
hoe de cactus onder het gasfornuis was gerold,
en hoe het dode zand als een laag motregen
in de keuken was blijven hangen.

Chris:

De zwarte poedel klimt bij de oude man op schoot.
Voor zijn neus staat een glas met een garnalencocktail.
Buiten loopt er een blond zwerversmeisje,

met lang haar en een kartonnen bordje om haar nek,
in een vaal roze Rucanor-jasje en een schots plooirokje.
Staat stil.

Loes:
Hoe de cactus onder het fornuis was blijven doorgroeien.

Chris:
Tikt tegen het raam,
kijkt met een paar prachtige blauwe ogen
recht in mijn gezicht.
De man met de poedel
gebaart haar door te lopen.

Robin:
De vaandrig verroert zich niet,
staart maar naar de verweerde bielzen.

Chris:
De poedel eet de achtergebleven garnalen uit zijn baard.

Robin:
Mijn hart klopt in mijn keel.

Chris:
In een andere hoek een verliefd stelletje
met kinderwagen, rokend en drinkend,
spelend met elkaars handen en een pakje Gauloises,
de baby is dood.

Robin:
Een vlieg landt op mijn knie.

Chris:
Buiten in de haven drijft er een baggermolen.
Tandwielen knarsen,
kettingen trekken loodzware metalen bakken vol
druipende modder uit het zwarte water.

Robin:
Kruipt naar mijn dijen.

Loes:
Aan porno gedacht,
aan al die kaalgeschoren kruizen,
aan al die kaalgeschoren ballen,
aan al die bewegingen,
aan die gemanicuurde nagels
glanzend roze vierkantjes graaiend
en wrijvend, trillend in het gladgeschoren vlees,
vlinderend over de glinsterende randen
van een paar diepbruine schaamlippen
Glanzend roze of lichtblauwe nagels,
als dolkjes dobberend in een kut.

Chris:
Het zwerversmeisje met haar prachtige blauwe ogen
staat er nog steeds.

Loes:
Aan neuken gedacht,
dat er nu wel overal op de wereld geneukt zou worden,
en dat de gemiddelde daad zo'n vijf minuten duurt.
Vijf minuten, meer niet.

Robin:
Naar de vlieg gekeken, naar mijn kousen gekeken,
ze omlaag geduwd,
naar de afdrucken van 't elastiek in mijn benen gekeken.

Loes:
Vijf minuten naar de klok uit Toledo gekeken.
Eraan gedacht dat vijf minuten heel lang is.

Chris:
Naar het zweversmeisje verlangd.

Loes:
Aan de droom over mijn vader gedacht,
hoe hij naakt door de kamer liep,
en met zijn geel plastic gietertje
de plantjes water gaf
en hoe zijn verschrompelde ouwemannenlul,
van zijn lijf viel, op het oude versleten zeil.
En hoe hij gewoon doorging met plantjes water geven.

Chris:
Buiten was het lawaai van de baggermolen oorverdovend,
sneed door je ziel, metaal schuurde over metaal,
meeuwen krijsten,
mensen liepen te blauwbekken in pullovers
onder blazers met gouden knopen.

Bij de kerk zag ik haar weer
Schoorvoetend loopt ze naar me toe,
haar handen afvegend aan haar Schots rokje,
voetje voor voetje schuift ze voorbij,
om haar nek een touwtje met een kartonnen
klep van een doos
met de woorden help mij.
Help mij dacht ik,
alsjeblief meisje,
help mij.
Net iets te dichtbij,
trekt ze aan mijn mouw,
ik durf haar niet aan te kijken,
we staan in het trapportaal van een kerk.
Fluisterend vraagt ze om geld,
niet veel, straatarm, geen huis,
een kopje koffie,

een broodje,
ze brengt haar gezicht naar het mijne,
ik kijk niet, ik ruik haar,
ze ruikt heerlijk,
naar de zeep van de Xenos, exotisch,
de baggermolen sleurt en schuurt zijn geluid door de stad,
het carillon speelt een volkswijsje,
ik reageer niet,
ze knijpt,
ik reageer niet,
haar gewicht hangt aan mijn arm,
ik reageer niet,
ik voel 't hoekje van het karton in mijn arm prikken,
ik voel haar borsten,
tegen mijn bovenarm,
ik reageer niet.
Ze drukt zich nog steviger tegen me aan.
Een beklemmende stilte.
Ik reageer niet.
Ik vraag niet veel,
vijf euro, alsjeblief,
smeeft ze.
Ik reageer niet.
Alsjeblieft?
Twee?
Alsjeblieft?
Help me, wil je me helpen?
Als je me wil, mag je me,
wil je me?
Ik reageer niet.
Je mag me,
als je me wil mag je me.
Help me.
Ik wilde haar,
maar deed niets.
Dan knijpt ze me.
Ik voel haar nagels in mijn vel,
een vlammeende pijn schiet door mijn arm.

Robin:
En dan gebeurt het,
alsof we op toestemming van iets of iemand hebben gewacht.
Terwijl de trein voorbij raast,
buigt de vaandrig zich over mij heen,
drukt me tegen de dijk, stroopt mijn onderbroekje
van mijn kont, schuift, rolt het broekje langs mijn benen,
veters los, schoenen uit,
onderbroekje en schoenen verdwaald in het gras.

Het was verpletterend, eerst niet maar later,
later was het verpletterend,
geweldig, fantastisch,
wat de vaandrig allemaal deed,
ik werd er alsmaar gelukkiger van,
het hijgen, het bonken, het stoten,

het vastpakken, zijn gewicht op het mijne,
mijn tranen, de treinen, de hitte,
het gonzen en zoemen van alle insecten,
het zweten, zijn zweet,
mijn rug schurend langs het helmgras...

Loes:

Naar de geluiden in de jachthaven verlangd
harpjes die bij hevige wind vrolijk
tegen metalen masten aan slingeren.

Chris:

Ik ben nooit boos.

Loes:

Ik heb ook aan al die mensen gedacht die in mijn leven
ongevraagd een gesprek met me hebben aangeknoopt.
Zoals die man die me alles vertelde
over zijn medailles en insignes uit de Tweede Wereldoorlog.

Chris:

Ik schreeuw nooit.

Loes:

Of die dikke vrouw, met snor en appelwangen,
in haar lichtgrijze regenjas en haar voeten in een paar
versleten pantoffels,
die haar zomaar op straat had aangehouden,
en over haar Jos was begonnen,
dat haar Jos was verdronken en dat dat maar goed was,
want haar Jos was ongeneeslijk ziek met een keel vol gezwollen
en nu was haar Jos, jas had ze gedacht,
haar jas,
elke keer als de vrouw Jos zei, had ze jas gedacht,
ze wist het nog precies,
en nu was haar jas doodsbang geworden om te stikken
met al zijn gezwollen en had zichzelf in het kanaal verdronken.

Chris:

Ik heb de trein naar Oostende genomen,
een hotelkamer gehuurd,
en ben door de stad gaan zwerven.

Robin:

De rest van het welpenkamp schaamde de vaandrig zich voortdurend,
maar ik voelde me trots,
een triomfantelijke onoverwinnelijke trots,
die nooit meer is weggegaan.

Chris:

Ze bloosde,
haar rode wangen staken fel af bij haar blonde haren,
het witte marmer achter haar rug ving zon,
de grijze wolk was voor de zon weggeleden,
Kostbare kwasten hingen aan de sokkel van een Mariabeeld.

't Rode fluweel van de biesjes
wapperde zachtjes in de wind.

Robin:

Ik voelde me uniek, ik voelde me heel erg uniek,
ik hecht er erg veel belang aan om me uniek te voelen.

Chris:

In een fractie van een seconde zag ik een uitweg,
haar geld beloven,
mee naar binnen nemen, de kerk in,
op een van de bankjes plaats nemen,
haar alles vertellen waarom ik in Oostende was,
het hele verhaal,
haar meenemen naar mijn hotel,
haar mijn douche aanbieden,
haar mijn kleren aanbieden,
haar steeds opnieuw en opnieuw zeggen,
dat ik haar verhaal niet hoefde te horen,
en dat ze niets voor het geld hoefde te doen,
dat haar gezelschap voldoende was,
en dat ze zich niet uit hoefde te kleden,
dat 't me daar niet om te doen was,
echt niet,
dat ze bij me moest blijven?
Alsjeblief bij me moest blijven?
Ergens iets eten,
aan de haven op een bankje zitten,
naar de baggermolen kijken.

Robin:

Ik voel me altijd heel uniek, bijzonder, speciaal.
En ik heb daarna ook nooit meer nee gezegd.

Chris:

En misschien wilde ik ook wel mijn verdriet wegneuken,
misschien,
maar alleen als zij het ook zou willen.

Robin:

Tegen geen enkele man.

Chris:

Maar ik zei niets,
deed niets,
keek alleen maar naar dat Mariabeeld op die sokkel,
hopend dat zij het voor hem zou regelen.
Net als toen op de lagere school,
toen de kinderen dachten dat ik verliefd op Karin was,
Chris die is op Karin, Chris die is op Karin,
hoe dat als in een nachtmerrie
door de holle gangen had gerold,
en hoe hij toen ook niets gezegd had.
Niets gedaan had.

Robin:

Ook niet toen hij tegen me zei dat zijn dochtertje verdronken was.

Chris:

Net als in de tweede klas van de havo,
toen hij zijn urine had moeten mee nemen voor de schooldokter
en hoe zijn moeder een extra grote volle fles
met beugelsluiting in zijn tas had gedaan,
hoe hij de fles weer vergeten was
en daarom zijn tas zoals elke dag
op de grond had gesmeten,
hoe de plas tijdens de les door de klas was gekropen,
langzaam vanaf de achterste rij,
naar de voorste banken,
hoe hij stierf van schaamte toen 't ontdekt werd.
Het hysterisch gelach van de jongens,
het gegil van de meisjes,
de dichtgeknepen neuzen, het wijzen,
de trage mechanische manier waarmee hij de koude
pis had opgedweild, kruipend op handen en voeten,
onder de bankjes door,
en hoe gemakkelijk zijn naam zich leende
voor verdere vernedering.
Alsof hij ervoor gemaakt was.

Robin:

Ik ben gek op seks.
Heb ontzettend veel behoefte aan seks.

Chris:

De stilte die ik toen ontdekte
is nooit meer weggegaan,
als een dierbare trouwe vriend,
een stilte als een onneembare vesting.
Zacht ademen en nooit meer iets voelen.

Robin:

Maakt niet uit wat voor seks.
Bijna altijd heb ik er zin in.
Ik beleef het altijd met een ongekennde sensatie.

Loes:

Ik heb er ook aan gedacht hoe mijn moeder
mij geleerd heeft thee te zetten,
hoe je eerst de pot moet verwarmen
met een klein scheutje kokend water.

Chris:

Ik staarde naar de nagels van het zwerversmeisje
die diep in mijn arm sneden.
Twee jongens met skateboards
gleden met hun plank over de onderste tree van het trapportaal.
't Carillon was gestopt.

Loes:
En hoe je het water op de theebladeren moet gieten.

Chris:
Chris pis.

Loes:
En hoe lang hij moet trekken.

Chris:
Chris pis

Loes:
Aan de droom over Chris gedacht.
Hoe hij in die droom met een spuitbus een dikke
oranje streep op muren van de slaapkamer
had gespoten,
op de muren van de overloop,
de muren van de woonkamer,
op de vensterbank, de schoorsteen,
haar speelgoed,
over de ramen in de keuken,
overall druipende oranje verf,
hoe woedend ze in haar droom was geworden,
hoe verstikkend haar boosheid was geweest
hoe ze had gekrijst als een mishandeld kind.
En hoe stil het was geweest toen ze wakker werd.

Chris:
Chris Pis.

Robin :
Zonder intimiteit is het ook fijn, juist.

Loes:
Toen had Chris zijn koffer gepakt,
had niks gezegd en was vertrokken.

Chris:
Naar Oostende.

Loes:
Naar Oostende.

Chris:
Toen keek ik omlaag en zag dat er een enveloppe
uit mijn zak gevallen was,
ik wilde hem oprapen,
maar het mooie zwerversmeisje,
had aan mijn ogen gezien
dat er iets belangrijks op de grond lag,
en probeerde me tegen te houden
door haar voet op de witte enveloppe te zetten.
We keken omlaag, tegelijk,
bukten, tegelijk,

en pakten samen de enveloppe op.
Ze liet mijn arm los,
vier bloederige halve maantjes achterlatend.
Ik heb het raam kapotgemaakt,
ik heb het raam kapotgemaakt,
zei ze zachtjes.
Ik heb het raam kapotgemaakt.
Het raam is kapot,
ga mee,
het raam is kapot, alsjeblief.
Ik zag nergens een kapot raam.
Het raam, het raam van mijn kamer is kapot,
ik heb het raam van mijn kamer kapotgemaakt,
en nu kan ik niet meer terug,
omdat ik geen geld heb
voor een nieuw raam.
Ik heb het raam kapotgemaakt.
En toen begon ze te huilen,
en liet ze me haar prachtige blauwe ogen zien,
die glansden van haar tranen.

Loes:

Toen het winter werd
kookte het water.
Ik heb de tuindeuren opengedaan,
mijn kopje mee naar buiten genomen,
op het marmeren tafeltje gezet.
Achter het beslagen raam
zaten twee witte stenen konijntjes te lachen,
neusjes tegen elkaar aangeplakt.

Chris:

Ik heb het raam kapotgemaakt, huilde ze,
en nou ligt er overal glas.
overal waar je kijkt ligt er glas.
Ik trok de enveloppe uit haar handen.
Het zwervers meisje viel.
De enveloppe scheurde.
Een meisje van twee jaar
lachte vrolijk naar de fotograaf,
onder aan de foto stond een
poppenwagentje met een zwart geel geblokt
dekontje.

Loes:

De volgende ochtend had het flink gevoren.
Ik deed de tuindeuren open,
mijn kopje thee van de vorige dag
stond onaangeroerd op 't marmeren tafeltje.
Ik staarde naar de bevroren thee,
naar de witte kleine belletjes in de bevroren thee,
en huilde, huilde,
hoe ik haar gevonden had,
dood kinderlijfje,

drijvend in het bruine water van de sloot.

Chris:

Toen draaide ze zich om en liep weg,
zomaar zonder iets te zeggen.

Ik keek naar haar rug, haar roze Rucanor rug,
haar Schots plooirokje,
haar handen waarmee ze haar haar probeerde te kammen.
Mij achterlatend met die foto,
alsof er niets gebeurd was.

Den Haag.

1 September 2005 voor de Generale Oost.